

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00350 / 7.11.2016
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indicilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	PETRACHE, Alin. Teoriile producerii oboselei. <i>Buletinul Universității Naționale de Apărare "Carol I"</i> . Nr.2/2012. p.276-279. Disponibil la: www.ceeol.com/search/article-detail?id=7628 .
OA	SABĂU, Elena. <i>Refacere – recuperare: kinetoterapie în activitatea sportivă</i> . Ediția a III-a. București: Editura Fundației România de Mâine. 2009. ISBN: 978-973-163-480-7.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.1: 07 – p.2:05	p.019:09 – p.019:41
p.2:06 – p.4:25	p.020:07 – p.022:27
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioane de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

You have downloaded a document from

The Central and Eastern European Online Library

The joined archive of hundreds of Central-, East- and South-East-European publishers, research institutes, and various content providers

Source: Buletinul Universității Naționale de Apărare »Carol I«
Bulletin of »Carol I« National Defence University

Location: Romania

Author(s): Alin Petrache

Title: TEORIILE PRODUCERII OBOSELII
THEORIES ON FATIGUE OCCURRENCE

Issue: 02 ro/2012

Citation style: Alin Petrache. "TEORIILE PRODUCERII OBOSELII". Buletinul Universității Naționale de Apărare »Carol I« 02 ro:276-279.
<https://www.ceeol.com/search/article-detail?id=7628>

TEORIILE PRODUCERII OBOSELII

Lect.univ.dr. Alin PETRACHE*
Universitatea Națională de Apărare „Carol I”

Oboseala este o stare fiziologică, reversibilă, a organismului, care apare în urma unui efort solicitant (volum și intensitate semnificative), manifestat prin diminuarea capacității de a presta efort psiho-fizic.

Cuvinte cheie: oboseala, teorii ale oboselii.

Oboseala se instalează în urma diminuării capacității funcționale generale sau a unor componente de tip somatic sau psihic (Bougoignon). Oboseala este o stare de „natură multifactorială” (Brătilă F., 2002), care provoacă diminuarea capacității de performanță. Fiind o reacție fiziologică neplăcută, de disconfort general sau local, aceasta poate să diminueze și să dispară prin odihnă.

Starea de oboseală poate să se instaleze, în general, în urma unor activități de mare solicitare fizică și/sau psihică, pe fondul unor situații speciale, precum:

- stare de sănătate precară;
- condiții grele de viață și de muncă;
- factori defavorabili ai mediului fizic și socio-profesional;
- cerințe superioare de prestare a unor eforturi fizice și/sau psihice (efort sportiv).

Specialiștii domeniului au avut preocupări în definirea conceptului de oboseală. Astfel, starea de oboseală poate fi definită, ca:

- „diminuare reversibilă a capacității de performanță fizică și/sau psihică, care permite continuarea efortului, cu prețul unui supracost energetic considerabil și al unei scăderi a preciziei motrice” (Weineck J., 1995);
- „ca stare fiziologică reversibilă, manifestată prin diminuarea capacității de performanță fizică sau psihică, apărută după un efort solicitant și care dispare prin odihnă” (Bota C., 2000);

* e-mail: alin.petrache@frr.ro

- „reacție fiziologică, inhibiție de protecție la nivelul SNC, care urmează logic și logic unei activități psiho-fiziologice de o anumită durată și intensitate” (Drăgan I., 2002);
- „proces fiziologic reversibil care protejează organismul de epuizare totală” (Gurău A., 2004).

Teoriile producerii oboselii

Argumentele aduse în sprijinul elucidării cât mai exacte a mecanismelor oboselii sunt multiple, deoarece această stare trebuie abordată multilateral, prin prisma faptului că organismul uman funcționează, se comportă ca un sistem cibernetic, complex, deschis, evolutiv cu capacitate de reglare și autoreglare. Preocupările legate de mecanismele oboselii au determinat crearea unor teorii.

Teoria epuizării materialului energetic (Schiff)

Schiff susține că oboseala apare atunci când substanțele energetice care susțin contracția musculară sunt consumate, respectiv, mușchiul (ca și un motor) rămâne fără combustibil. Cantitatea de ATP, fosfogen, glicogen se micșorează treptat și când s-a epuizat mușchiul nu se mai contractă.

Teoria aceasta s-a dovedit a fi incompletă, deoarece un mușchi care a „lucrat” sub un curent de o anumită intensitate, și care la instalarea oboselii apare epuizat, își poate relua contracția dacă va fi stimulat de un curent mai puternic decât cel inițial. Concluzia este că mușchiul nu s-ar fi contractat din nou, dacă substanțele energetice s-ar fi consumat în totalitate. Se poate aprecia faptul că oboseala apare categoric înainte de consumarea substanțelor care asigură contracția musculară.

Teoria toxinei specifice (Weichardt)

Conform acestui autor, oboseala survine din cauza unei toxine specifice, denumită chenotoxină. Weichardt, care a detectat această toxină, susținea că injectarea ei la animale odihnite a produs semne vizibile de oboseală, fără ca acestea să depună efort fizic. De asemenea, s-a afirmat că, pe baza chenotoxinei, s-au preparat săruri antitoxice, care au dat rezultate vizibile în tratamentul oboselii.

Expunerile și lucrările despre această toxină, care anunțau perspectivele acestei mari descoperiri, au fost capul de afiș al presei din perioada începutului de secol XX. Sărurile preparate n-au dat rezultate, iar toxina respectivă nu a putut fi obținută și de alți chimiști, medici, fiziologi sau farmaciști, prin urmare teoria aceasta s-a dovedit, clar, a fi nefondată.

Teoria intoxicării cu produsele metabolismului muscular (Hill și Pflüger)

Este cunoscut faptul că efortul fizic produce și substanțe toxice, care nu sunt eliminate în totalitate, astfel că, treptat, aceste substanțe diminuează capacitatea de a susține efortul. Când toxinele ating o cantitate mare, contracția musculară încetează.

Autorii acestei teorii au susținut că dacă un mușchi epuizat este spălat cu ser fiziologic, acesta își revine și se contractă din nou – spălarea a eliminat substanțele toxice. Ei au demonstrat, de asemenea, și faptul că un mușchi tratat cu acid lactic obosește, fără a fi supus efortului (se știe că în timpul efortului muscular se produce acid lactic). De asemenea, s-a dovedit experimental faptul că mușchiul obosește înainte ca substanțele toxice, produse de metabolismul muscular, să se acumuleze în cantități mari. Teoria, deși acceptată de către mulți specialiști, nu a fundamentat apariția oboselii.

Teoria echilibrului excitație – inhibiție (Pavlov și Secenov)

O altă teorie apreciază faptul că oboseala este direct legată de activitatea scoarței cerebrale: o activitate musculară intensă, reprezintă și o activitate intensă la nivelul centrilor motori cerebrali, ceea ce deranjează echilibrul excitație/inhibiție, cu dominanța inhibiției, care tulbură procesele reflexe și deranjează coordonarea musculară.

Teoria aprovizionării insuficiente cu oxigen (Verwon)

Conform acestei teorii oboseala apare ca urmare a lucrului în lipsă de oxigen sau unei cantități reduse de oxigen; teoria este incompletă, deoarece mușchiul este capabil să lucreze și în deficit sau în lipsă de oxigen.

Teoria heterocronismului

Heterocronismul apare atunci când între nerv și mușchi nu mai este un raport normal, depășindu-se anumite limite; excitația (comanda) venită prin nerv nu mai are loc și contracția nu se produce. Teoria aceasta susține că oboseala împiedică transmiterea impulsului nervos spre mușchi, deteriorând raportul normal (isocronismul) dintre nerv și mușchi.

Cercetările au demonstrat importanța excitabilității în buna funcționare a sistemului neuromuscular, subliniind, în același timp, că oboseala are cauză nu doar în relația nerv-mușchi, ci și în alte sisteme componente ale organismului. Teoriile anterioare nu au ținut seama de acest fenomen al unității organismului și au lucrat pe mușchi izolați de restul organismului, ignorând organul cel mai important, sistemul nervos.

Progresele realizate în fiziologie, cu deosebire asupra funcțiilor sistemului nervos central, au permis și explicarea cauzelor care provoacă oboseala.

Acum, acest fenomen este tratat ca o stare fiziologică normală, care scade capacitatea de efort. Momentul apariției oboselei depinde de mai mulți factori, printre care: particularitățile individuale, caracteristica activității, condițiile de mediu, volumul și intensitatea activității, prestația în timp etc.

La teoria heterocronismului, se adaugă și faptul că oboseala nu se datorează numai legăturii dintre nerv și mușchi, deoarece contracțiile musculare produc modificări importante în tot organismul, mușchii angrenând toate funcțiile organismului.

Capacitatea de efort, și, legat de aceasta, momentul apariției oboselei este dirijată și condiționată de SNC și, în special, de scoarța cerebrală.

Teoria termoreglării

Procesul de termoreglare (echilibrul dintre producerea și pierderea căldurii) este tulburat din cauza încălzirii corpului în efort, fapt ce atrage dereglarea homeostaziei organismului. Teoria nu are suficiente argumente, deoarece nu sunt explicate și celelalte modificări biologice.

Teoriile prezentate au explicat unilateral starea de oboseală, prin fenomene locale instalate la nivelul neuromuscular.

În abordarea corectă a tuturor stărilor organismului uman, se apreciază legătura strânsă dintre toate componentele corpului, ca elemente ale aceluiași sistem deschis, aflate permanent în schimb de substanțe, energie și informații. Organismul uman, ca sistem cu reglare automată, are o sumă de măsuri, care intră în acțiune pentru a stabili și a restabili funcționalitatea și echilibrul său. În cazul instalării oboselei, aceasta se produce treptat, mecanismele organismului intervenind pentru echilibrarea sistemului uman, fapt ce va conduce la întârzierea instalării oboselei.

BIBLIOGRAFIE

Bota C., *Fiziologia educației fizice și sportului*, Editura MTS, București, 1993.

Sabău E., *Refacere – recuperare: kinetoterapie în activitatea sportive*, Ediția a III-a, Editura Fundației România de Mâine, București, 2009.

<http://narcisnita.150m.com/oboseala.htm>

<http://www.scritube.com/timp-liber/sport/Oboseala-sisupraantrenamentul34175.php>